

Szerényi Tamás

Idegenben

Ha kérdezik, milyen gyakran járok haza, azt mondom, két-három havonta. Mikor hogy. Nem tartja számon senki, így én sem. Csak a vonatjegyeket gyűjtöm – a jegyeket meg a bérleteket soha nem bírtam kidobni –, addig bélelem velük a tárcámat, míg ki nem csattan a bőr, legalább tudom, hogy vannak, lehúzzák a zsebem – erre gondolok, mikor ki kellene írítanem, de nem tudok mit kezdeni a sok összehajtogatott hőpapírral.

Vegye meg az interneten, úgy olcsóbb – mondja a kalauz, mire én bölintok, talán majd legközelebb, de tudjuk mindketten, hogy sosem fogom letölteni azt a nyomorult applikációt. Mielőtt mondana még valamit, elfordítom a fejem, én az a fajta utas vagyok, aki menet közben nem ér rá, aki arrébb ül, ha az ésszerűség úgy diktálja.

Amíg a vonat zötykölődik, én zuhanok. Az ablaküveg mintha homorú lenne, a táj mégsem torzul, csak elsuhan. Várom, hogy újra lassítsunk – minden fékezés egy korábbi utazás végét juttatja eszembe, abból az időből, amikor még számon tartottam az állomásokat. Néha mosolygok, néha a koszt nézem az üvegen, és azon merengek, vajon hogyan kerülhetett oda.

*

Amikor csak hazalátogatok, vérzik az ég alja. Leszállok a vonatról, és lángol a látóhatár. Borzongató, mégsem tudok fesztelenül gyönyörködni benne. Mikor rajtakapom magam, úgy érzem, megcsúfolok valami páratlan szépséget. Leleplezem, ahelyett, hogy megtartanám a titkát. Ettől tűnők idegennek, vagyis ettől válok idegenné.

Útközben talált tárgyakat gyűjtök. A fűben megcsillan valami: itt egy tízforintos; amott egy sorsjegy, amit már lekapartak. Kicsivel távolabb szakadt könyveket találok egy vitrinben. Kiveszek egyet, nem teszek be helyette mást, nincs semmim, amit felajánlhatnék.

Elsétálok a szökőkút mellett, sok-sok évvel korábban meztele-nül fürdőztem benne. Közelebb mennék, de nem tudok, egy régi lemez pörög a fejemben – rockzene, aminek csak a dallamára emlékszem. Talán a díszkút giccses ornamentikája idézte meg. Az este egyéb részletei is kirajzolódnak, látom, ahogy a rendőr-autó kék-piros villogója a kút vizében ringatózik.

Mit akarok itt? Ezt kérdezem magamtól a városi múzeum oszlopait bámulva, nem tudom eldönteni, vajon dór vagy ión oszlopfők-e. Abban biztos vagyok, hogy nem korinthusziak, azok díszesebbek, de így is szép, gondolom, alkalomhoz illő.

Senkit sem ismerek, csak a kockaköveket a talpam alatt. A művészmozi rég bezárt, aztán kinyitott, majd ismét bezárt, végül újra kinyitott. Utoljára egy Tarr Béla-filmre váltottam jegyet. Ketten voltunk az egész teremben, én és egy lány, aki elkísért. Bármit csinálhatunk volna, de engem a film érdekelt. Utólag nekem lett igazam.

Az órákra nézek, a mutató alig mozdul, nem sürget az idő. Nincs mit tenni, én viszont innék valamit, és emberszagra vágyom, de ilyenkor még csak a kávézók vannak nyitva, ha egyáltalán.

*

Jobb híján elindulok a tó felé, noszogatom az időt, lelassítom a lépteimet. Ahogy kiérek a panelek közül, az ágon ülő madarakat keresem a szememmel, de már elszoktak, vagy rossz az időzítés, régen több életet találtam ezeken az utcákon. Utcák ezek még? – tűnődöm, a leaszfaltozott sávokon autók csak elvértve járnak, a mközlekedési lámpának többé semmi funkciója, nincs forgalom, amit irányítana. Átsétálok a kihalt úton, pedig a következő sarokon zebra következik.

Döntenem kell, merre tovább, de félek választani. A talált pénzermét feldobom: fej vagy írás? Írás, tehát jobbra indulok. Hosszabb az út, de ráérek, a hosszú séták egyébként is jót tesznek az egészségnek, ezt mondogatom magamnak. Spórolok és edzek is, pedig egyikre sincs szükségem.

A hely már nyitva van, mire odaérek. Biccentek a csaposnak. Leülök egy félreeső asztalhoz, finoman jelzem, hogy csak szem-

lélődni jöttem. Eleinte feszélyezett vagyok, a pulthoz sem szoktam odamenni, ha kijönnek, és felveszik a rendelésemet, nagy szolgálatot tesznek. Így is történik, kérek egy Unicumot és egy pohár sört. A csapos úgy néz rám, mintha a keserűt bele akarom önteni a sörbe, aztán látja, hogy külön iszom.

A kocsmában néha szerencsém van, és látok olyan ismerőst, aki nem ismer meg. Valamivel rosszabb, ha nem ismerek senkit. A legrosszabb az, amikor felismernek.

Már éppen indulnék, az aprót keresgélem, erre felbukkan valaki. Mosolygok, ő szólásra nyitja a száját. Hát te? – kérdezem egy ütemmel hamarabb. Akár egy pisztolypárba – ezúttal én voltam a gyorsabb.

Régi iskolatárs, alkalmi ivócimbora, egyre megy. Legutóbb ugyanitt találkoztam vele, túl korai órában ahhoz, hogy szégyenérzet nélkül beszéljünk. Meg akar hívni, de visszautasítom, a pult felé intek, kérem a számlát. Pedig jó hírei vannak, el akarta újságot. Bólintok, közben a falat bámulom – ezért ismerem olyan jól a helybéli kocsma minden apró szépséghibáját.

Néha a törzsvendégekkel is beszélgetni kell, és van, hogy a csapos szólít meg. Ilyenkor, ha kérdezik, hogy budapesti vagyok-e, azt mondom, nem, nem vagyok pesti. Ennél többet nem tudok mondani, inkább veszem a kabátomat, és továbbállok. Alig néhány kocsmában, ahová be tudok menni anélkül, hogy várna rám valaki, de a számuk folyton változik. Általában csökken, de néha találok egy-egy új borozót. A kávézókat és a bisztrókat messzire kerülöm.

Amikor megéhezem, kifőzdékben szoktam enni. Nem zavar, hogy főzelékszagú lesz a ruhám, onnan mindig könnyű kifordulni, nem szorít be senki, nem nyom a falhoz egy pincér, hamar végzek, és már mehetek is tovább a következő helyre.

*

A csapos beüti az utolsó sörömet, nyomtat a gép, szakad a papír, és elhangzik az összeg, de én nem arra figyelek, gondolkodom, hogy eltegyem-e a blokkot. Így is egyre kevesebb bizonyítékom van az ilyen látogatásokról, mintha meg sem történnének.

A tízforintost markolom, és eszembe jut, hogy az élet olyan, mint jegyet váltani az interneten: az adatvesztéssel senki nem törődik.

Továbbállok egy másik sörözőbe, ahonnan éppen a tízforintos térített el korábban. A lehetőségek száma véges, keveset fogyasztok, és meghúzom magam. Ha eleget gyakorolja az ember, még üres kocsmában is láthatatlanná tud válni.

Egy idő után át kell adnom a helyem. Vetésforgóban vagyunk itt mindnyájan, megyünk, keresgélünk. A táskám egyre nehezebb, pedig a lábamba gyűjtöm a kilométereket. A vállpánt lehúzza a földre, ideje megpihennem, nem bírok tovább sétálni, nézem, hol vagyok, hová indultam, és mivel juthatok oda.

Háromszázötven forintból vonaljegyet váltok, megyek pár megállót busszal. A felüljárón már gyalog kell átkelnem. Végül, némi kóborlás után kilyukadok a kertvárosban, annak is egy kevésbé szívderítő részén. Befordulok egy gyéren megvilágított utcácskába, és onnantól a villanyoszlopok vezetnek. Hamarosan megállok az egyik drótból eszkábált kerítés mellett.

Az ablakot fürkészem, hogy vajon otthon vannak-e. De a függöny meg sem rezdül. Az órámra nézek, rengeteg időm maradt, több, mint mikor elindultam. Az utcalámpa megvilágít, könnyű észrevenni. Pár perc múlva egy alak jelenik meg a kapuban. Nem jön ki a fényre, csak kiszól. A hangjából ítélve az apám lehetne.

– Mit csinál maga itt? – kérdezi.

– Semmit – felelem.

Zsebre dugott kézzel állok, próbálom összehúzni magam, de a narancsos sugarak szétterülnek a hátamon. Eltelik néhány másodperc, az utcában ugatni kezd egy kutya. Mondanom kéne valamit, de nem vagyok rá képes, már elmondtam mindent, amit aznapra tartogattam.

– Mégis, minek jött? Keres valakit? – kérdezi.

A fejemet rázom.

– Akkor miért álldogál itt?

– Semmiért – felelem, és elfordulok, hogy ne lássa az arcomat.

– Csak valaki itt lakott, akit ismertem.